

Péter Larsen: Socialministeren brugte en del af sin tid til at tale om fonden, og hvad fondsopsparringen kunne bruges til, og jeg kan da være enig med ministeren i, at selvfølgelig kan disse fondsmidler bruges til løsning af en række investeringsopgaver, herunder, som ministeren nævnte, boliger, egnsudvikling o. lign. Men jeg tror, det er værd at hæfte sig ved, at pengene kun kan bruges én gang, og vor største anke er, at man ved at bygge ordningen op på den måde flytter pengene fra virksomhederne ind i en statsfond, hvorved man forringer erhvervenes muligheder for at foretage de investeringer, der er nødvendige, for at produktionen kan udvikles og værdier skabes, og det netop i en tid, hvor erhvervslivet er ude for meget store vanskeligheder.

Kender man disse forhold, ved man, at hvis en virksomhed i et enkelt eller i et par år har svært ved at afse investeringsmidler, holder man igen. Indfører man denne ordning, pålægger man et tvangsbidrag uanset erhvervenes afkastningsevne, et tvangsbidrag, der skal indbetales. Det synes jeg er en meget væsentlig ting, som man ikke må glemme i denne forherligelse.

Det kunne også have sin interesse i forbindelse med denne forherligelse at minde om Norge. Man siger, at fondsopsamlingen er nødvendig for en tillægspension, men prøv at kaste blikket på vilkårene i Norge. Hvorfor har regeringen ikke interesseret sig for de norske forhold? Efter de oplysninger, som er tilgængelige i kommissionsbetænkningen, vil man i Norge efter 3 års forløb kun have opsamlet 2,4 milliarder i den norske fond. Hvorfor er det så nødvendigt, at vi herhjemme skal operere med de meget store milliardbeløb, som ministeren taler om? Der er jo en væsentlig forskel på, om det drejer sig om de få hundrede millioner kr., der findes i den nuværende ATP, og som venstre i sin tid ikke ankede over, eller de fantastiske beløb, ministeren her nævner. Det kan vel ikke skyldes den omstændighed, at ministeren ikke havde et eneste ord tilovers for hr. Morten Lange, der jo tilsyneladende klart viste sine og sit partis hensigter med hensyn til, hvad fondsmidlerne kunne bruges til, og hvor deres rette ejer var at finde. For det er en given ting, at er det de toner,

der skal være fremherskende, så bliver det hverken de arbejdsgivere, de arbejdere eller andre, der har indbetalt midlerne, der får nogen indflydelse på, hvad de skal bruges til, og så er vi inde i socialiseringen. Det synes jeg nok at socialministeren skulle overveje, og så var det måske også værd at overveje endnu en gang — og det vil jeg gerne stille som spørgsmål til socialministeren — om ministeren kan forklare, hvordan man i Norge kan lave en ordning, der i realiteten forudsætter meget minimale fondsdannelser, mens vi ikke kan gøre det herhjemme.

Må jeg føje til, at i den chokrapport, der i foråret kom fra embedsmændene om Danmarks vilkår under en eventuel tilslutning til fællesmarkedet, pegede embedsmændene ikke på den svenske ordning, den svenske tillægspensionsordning, som et led i den sociale harmonisering, der den dag, vi er med i fællesmarkedet, bliver en nødvendighed. Man pegede netop på, at den norske ordning på udmærket måde passer ind i billedet. Siger det ikke regeringen noget? Det siger i hvert fald os andre noget; det siger nemlig noget om de motiver, der ligger til grund for disse fondsopsparringer.

Når ministeren så, ligesom for at latterliggøre mig lidt, idet jeg som medlem af kommissionen jo har haft adgang til disse tal, siger, at jeg har nævnt forkerte tal, så er det i og for sig værre for ministeren end for mig, for jeg har brugt ministerens tal, direkte som de var fremført i hans redegørelse. Af dem fremgår det, at man regner med, at der i år 2020 bliver indbetalt 3,6 milliarder kr. i bidrag, og at der skal udbetales 4,2 milliarder i pension. Tilbage bliver der 0,6 milliard, og det er 1 pct. af fondens samlede indestående, også jævnfør ministerens tal. Jeg har brugt de tal, der gælder, når vi når frem til basisåret, hvor tingene er i balance; jeg har ikke talt om opbygningstiden. Men jeg vil gerne skænke ministeren dette lille taleksempl, som han jo i øvrigt udmærket kender.

Må jeg så videre sige, at det, der for os at se er den store risiko, er den foruddiskontering af velstandsudviklingen, som er så farlig, fordi man ikke kender denne udvikling, fordi man herigennem kan give løfter, der måske næppe kan indfries. Hvis vel-